

Opmerkelijk: zo'n 20% van de patiënten die in een ziekenhuis worden opgenomen, zijn ondervoed. Die slechte voedingstoestand kan het herstel flink vertragen. Met een nieuwe aanpak en een infobrochure wil het UZA het probleem bij de wortel aanpakken.

DING

krijgen. Als zij concluderen dat er sprake is van ondervoeding, wordt er een oplossing voorgesteld.

'Voor patiënten met voedingstekorten hebben we een arsenaal aan middelen, gaande van verrijkte voeding en vloeibare voedingssupplementen tot, in extreme gevallen, sondevoeding of voeding via de bloedbaan. Meestal starten we met de minst ingrijpende oplossing,' licht De Clercq toe.

Sinds kort is er ook een infobrochure rond malnutritie, die elke opgenomen patiënt bij de onthaalbrochure vindt. 'Op die manier hopen we ook de patiënt te sensibiliseren,' zegt Ysebaert. 'Als iemand in ondervoede toestand het ziekenhuis verlaat, krijgt hij aangepast voedingsadvies. Indien nodig nemen we contact op met de huisarts of een familielid.' Het idee dat ondervoeding een brede laag van de bevolking treft, is zeker bij het grote publiek maar ook bij verpleegkundigen nog relatief nieuw. 'Het vraagt een hele mentaliteitswijziging om het probleem op de kaart te krijgen. Maar stilaan merken we een kentering,' besluit De Clercq.

Bart Paepen is verpleegkundige op de dienst intensieve zorg. Elke nieuwe werkdag brengt hij de zorg voor patiënten in de praktijk. Een kijk van binnenuit op het reilen en zeilen in het UZA.

LOF DER GENEESKUNST

Sommige dingen gaan mij totaal te buiten, mijn verstand te boven, schieten mijn verbeelding voorbij. De oneindigheid van het universum, het wezen van de mens, de onuitputtelijkheid van onze taal, het verschil tussen cola light en cola zero... Behoorlijk onbevattelijk allemaal. Op eenzelfde manier ben ik mateloos gefascineerd door muziek. Altijd al geweest, van in de kleuterklas, bij zuster Maria. Muziek, non-stop in mijn hoofd, immer en overal. Mijn geheugen als een schier eindeloze playlist van nummertjes, netjes gerangschikt volgens stijl, periode en gemoedstoestand. Ieder zijn afwijking.

Hoogst wonderlijk vind ik het, hoe de muziek zichzelf blijft uitvinden en vermenigvuldigen. Als een immense speeltuin, waarin je vrijelijk kunt hink-stap-springen op de tegels van alle toonaarden. Nooit eens iemand die zegt: 'Nu is het genoeg geweest. Stop maar, we hebben het allemaal gehad, elke noot geprobeerd, alle combinaties uitgeput.' Integendeel. Het is alsof de schepping maar niet kan ophouden met bloeien en navenant nieuwe melodieuze en harmonieuze spuit.

Zo lijkt de muziek wel een metafoor voor de geneeskunde. Zichzelf continu heruitvindend, aldoor zoekend naar nieuwe toonzettingen, zalvende klanken en ongehoorde akkoorden. Dat het artsendom niet alles kan helen en genezen, blijft frustrerend. Ik hoor wel vaker verwijten aan hun adres. Dat veel kan, maar nog niet genoeg. Nooit genoeg. Alsof geneeskunde iets is als toveren. Dat is niet helemaal onwaar misschien. Er komt wel een zekere magie bij kijken. Hoe verklaar je anders de kunst van het diagnosticeren, waar artsen even de oorzaak van een gevolg moeten verklaren aan de hand van enkele, soms vage verschijnselen. Hun klinische blik als röntgenstralen door je lijf. Hun verstand vast volgeboekt met een schier eindeloze lijst aan diagnoses, netjes gelinkt aan de accessoire behandeling. Hulde en drie rondjes applaus voor zij die behept zijn met een dergelijke afwijking. Gaat mijn verstand en verbeelding ver te buiten.

Bart Paepen, verpleegkundige intensieve zorg
bart.paepen@uza.be